

**Procediment 16/2014
(QUERELLES 15, 16 i 25/2014)**

**A LA SALA CIVIL I PENAL
TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA**

JAUME GUILLEM RODRÍGUEZ, procurador dels tribunals, en representació de **L'HONORABLE SENYORA JOANA ORTEGA I ALEMANY, VICEPRESIDENTA DEL GOVERN DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA I CONSELLERA DE GOVERNACIÓ I RELACIONS INSTITUCIONALS**, tal com acredito mitjançant la còpia d'escriptura de poder adjunta, comparec i DIC:

Que, mitjançant el present escrit, formulo **RECURS DE SÚPLICA** contra les interlocutòries de 8 de gener de 2015, per les quals s'admetien parcialment a tràmit diferents querelles i les seves ampliacions presentades pel Ministeri Fiscal, el SINDICATO COLECTIVO DE FUNCIONARIOS PÚBLICOS MANOS LIMPIAS i UNIÓN, PROGRESO Y DEMOCRACIA (QUERELLES 15, 16 i 25/2014), en relació amb la presumpta comissió d'un delictes de desobediència i d'altres, vinculats a la celebració del procés participatiu que va tenir lloc a Catalunya el 9 de novembre de 2014, pel presumpte incompliment de la providència del Tribunal Constitucional de 4 de novembre del mateix any, i se'n resolva l'acumulació al present procediment, de conformitat amb els següents

M O T I U S

PRIMER.- INTRODUCCIÓ: OBJECTE DE LES QUERELLES; POSICIÓ DE LA FISCALIA DEL TSJC; CONTINGUT DE LES INTERLOCUTÒRIES IMPUGNADES; RECONeixEMENT EXPLÍCIT DE DE LA NO DESOBEDIÈNCIA A LA PROVIDÈNCIA DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL PER LA QUAL SE SUSPENIA EL PROCÉS DE LA CONSULTA; DELIMITACIÓ DEL PROCEDIMENT

I.- Objecte de les querelles

Les diferents querelles presentades, si bé tenen matisos diferents pel que fa a les persones querellades i la qualificació jurídica dels fets, presenten com a element comú l'afirmació que el Govern de la Generalitat de Catalunya va desobeir obertament les providències del Tribunal Constitucional de 29 de setembre de 2014, per les quals se susprenien diversos articles de la Llei 10/2014, de 26 de setembre, de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana i el Decret 129/2014 de convocatòria de la consulta per al 9 de novembre, així com la providència del TC de 4 de novembre del mateix any, per la qual se susprenien les actuacions relatives a la convocatòria del procés de participació ciutadana. Totes les querelles presentades són coincidents en entendre que l'actuació dels querellats és constitutiva d'un delictes de desobediència greu de l'article 410 del Codi penal, del qual serien autors EL MOLT HONORABLE SENYOR ARTUR MAS I GABARRÓ, PRESIDENT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA; L'HONORABLE SENYORA JOANA ORTEGA I ALEMANY, VICEPRESIDENTA DEL GOVERN DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA I CONSELLERA DE GOVERNACIÓ I RELACIONS INSTITUCIONALS, I L'HONORABLE SENYORA IRENE RIGAU I OLIVER, CONSELLERA D'ENSENYAMENT DE LA GENERALITAT DE

CATALUNYA.

II.- Posició de la fiscalia del TSJC

Entre les querelles presentades hi ha la del Ministeri Fiscal. Si bé l'esmentat escrit es presenta rubricat per l'Il·lm. Fiscal Superior del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ha estat públic i notori el debat suscitat en el si de l'esmentada Fiscalia respecte de la pertinència de la seva formulació. En efecte, la querella que ara ens ocupa va ser anunciada en els seus termes i data de presentació per representants del Partit Popular, confirmada pel Fiscal General de l'Estat, rebutjada per la Junta de Fiscals de la Fiscalia Superior de Catalunya, recolzada per la Junta de Fiscals de Sala, ordenada pel Fiscal General de l'Estat, i finalment, presentada i subscripta pel Fiscal Superior de Catalunya.

En fi, una tramitació controvertida i articulada a través d'un insòlit pont aeri procedimental, amb clares interferències respecte de l'actuació independent i objectiva de la fiscalia competent i que, pel que aquí interessa, **posa de manifest els seriosos dubtes que té el Ministeri Públic mateix respecte de l'existència d'indicis de criminalitat en relació amb els fets que ens ocupen**, més enllà de directrius i posicions institucionals.

III.- Contingut de les interlocutòries impugnades

1) És fonamental, als efectes que ens ocupen, el rebuig que el Tribunal realitza de bona part de les argumentacions dels querellants i, en particular, el reconeixement explícit que es formula respecte de que no es van desobeir les providències del Tribunal Constitucional de 29 de setembre de 2014, per les quals se suspenia bona part de la Llei 10/2014 i el Decret de convocatòria de 27 de setembre. En efecte, en les diverses interlocutòries impugnades i, en particular, en la que es dicta en relació amb la querella 16/2014 s'afirma:

“Es público y notorio que el Presidente de la Generalitat ante la suspensión de varios preceptos de la Ley de 26 de septiembre de 2014 y del Decreto de 27 de septiembre de 2014 por el Tribunal Constitucional, renunció a realizar la consulta al amparo de convocatoria citada.”

Coincidim plenament amb aquesta valoració, però no en les seves conseqüències. Això és, com desenvoluparem més endavant, **el President i el Govern van respectar, en tot moment, la normativa aplicable, en una actuació políticament compromesa i institucionalment responsable.** En contra del manifestat per les acusacions, el procés de la consulta no es va finalitzar, com a conseqüència del recurs presentat pel Govern de l'Estat i l'actuació del Tribunal Constitucional i, d'acord amb la legalitat, es va posar en marxa un procés participatiu alternatiu, de naturalesa i efectes diversos, que es va dur a terme de manera pacífica i democràtica. Tot això, com veurem, determina que no es pugui afirmar, ni tan sols indiciàriament, que es va produir, en termes penals, una desobediència greu a les resolucions del Tribunal Constitucional.

2) El Tribunal considera, per tant, que els fets objecte d'examen i sobre el que ha de versar el judici de tipicitat i versemblança es contreen als que es van desenvolupar entre la providència del TC de 4 de novembre de 2014 i el 10 de novembre del mateix any.

3) És igualment rellevant, i coincidim plenament, amb l'apreciació del Tribunal en allò relatiu a la naturalesa exclusivament política de la publicació de la Llei de consultes aprovada pel Parlament de Catalunya i del Decret de convocatòria de la consulta popular no referendària, i, per tant, no susceptibles de ser integrats al concepte de resolució del delictes de prevaricació de l'art. 404 CP.

4) Es desestima, tan mateix, la comissió dels delictes d'usurpació de funcions, rebel·lió i sedició.

5) Per fi, es conclou que el judici d'admissió ha de ser positiu respecte als querrellats en entendre que:

“existen indicios de que dicha orden expresa y la conducta de no hacer, no fue acatada por el M. Hble. President de la Generalitat y por las Hbles. Conselleres de Governació i Relacions Institucionals y por la d'Ensenyament, pues entre la fecha de esa providencia y el día 10 de noviembre, continuaron los actos preparatorios, la publicidad institucional, la realización de actos administrativos de desarrollo de carácter verbal o por la vía de hecho hasta llegar a cabo, en edificios públicos de Catalunya, las votaciones el día 9 de noviembre de 2014, hecho del que se responsabilizó públicamente el President de la Generalitat.”

Tal apreciació no pot ser compartida per aquesta part. Entenem que la decisió correcta es la inadmissió total de les querelles presentades, tal com desenvolupem a continuació.

SEGON.- PROCEDÈNCIA DE LA INADMISSIÓ. ELS FETS NO SÓN CONSTITUTIUS D'UN DELICTE DE DESOBEDIÈNCIA DE L'ART. 410 CP

I.- Plantejament

L'objecte del present recurs, per la seva pròpia naturalesa, es contreu al desenvolupament de la tesi que no es pot apreciar, si més no en una primera valoració d'admissibilitat de les querelles, la comissió d'un delictes de desobediència greu per part de l'Hble. Sra. Joana Ortega, Vicepresidenta del Govern de la Generalitat. No esgotarem, per tant, ni

de lluny, l'arsenal d'arguments que permeten rebatre les acusacions formulades pels querellants —bona part dels quals tenen un contingut netament polític i molt allunyat d'un debat jurídic rigorós—, sinó que delimitarem les nostres alegacions a la formulació d'uns arguments bàsics, però que entenem suficients per ells mateixos, perquè el Tribunal pugui reconsiderar les resolucions objecte d'impugnació.

II.- El delictes de desobediència de l'art. 410 del Codi penal

1) L'art. 410.1 del Codi penal tipifica entre els delictes contra l'Administració pública el delictes de desobediència a resolucions judicials o ordres de l'autoritat superior, que cometen les autoritats o funcionaris públics que: *“es neguin obertament a complir degudament resolucions judicials, decisions o ordres de l'autoritat superior, dictades dins de l'àmbit de la respectiva competència i revestides de les formalitats legals”*.

2) La jurisprudència del Tribunal Suprem, en l'exegesi de l'esmentat precepte, ha exigint per a la concurrència del delictes:

- **Una resolució judicial que incorpori un mandat precís i singular** dirigit a l'obligat o obligats.
- La **negativa patent i inequívoca a donar compliment al mandat rebut**.
- L'exigència d'un **requeriment previ, concret i personal** dirigit a l'autoritat o a funcionari públic. (Per totes STS 8/2010, de 20 de gener)

A.- Inexistència d'un mandat precís i singular dirigit als querellats

Si bé la providència del Tribunal Constitucional de 4 de novembre d'aquest any, dictada a conseqüència del recurs formulat pel Govern de

l'Estat, va suspendre les actuacions que contribuïssin a impulsar el procés participatiu, la vaguetat respecte de l'abast exacte dels seus efectes va determinar que el 7 de novembre la Generalitat de Catalunya presentés escrit davant del TC, a l'empara de l'art. 93 de la LOTC, en relació amb l'art. 267 LOPJ, per demanar l'aclariment de la providència expressada, en entendre que els termes en els quals estava formulada en feien impossible conèixer l'abast verdader i exacte. L'esmentada sol·licitud d'aclariment, tanmateix, malgrat la seva transcendència, no va ser resolta dins del termini de tres dies que prescriu l'art. 267.2 LOPJ, sinó que la seva resolució es va demorar fins al 4 de desembre de 2014.

Aquesta circumstància no pot ser obviada i té una rellevància fonamental per als efectes que ens ocupen, ja que posa de manifest, d'una banda, els dubtes que es plantejaven al Govern de la Generalitat respecte de l'abast de la suspensió, i, d'un altra, la inexistència de resposta explicativa per part del Tribunal Constitucional. **Així les coses, la resolució, la desobediència de la qual se sosté per les acusacions, mancava del caràcter concret i determinat que resulta exigible perquè pugui ser valorada en el judici de tipicitat.**

B.- No s'ha produït una negativa patent i contumaç a donar compliment a les resolucions del Tribunal Constitucional

Tal com s'ha anunciat en el primer motiu del present escrit, està fora de qualsevol dubte que no es van desobeir les providències del Tribunal Constitucional de 29 de setembre de 2014, per les quals se suspenia bona part de la Llei 10/2014 i el Decret de convocatòria de 27 de setembre; - la resolució impugnada ho valora com a *públic i notori* -. Però, tot i la importància d'aquest reconeixement, entenem que no s'ha valorat convenientment la seva rellevància amb vista al judici d'admissibilitat de les querelles.

La consulta convocada mitjançant el Decret de 27 de setembre de 2014 tenia com a fonament legal els art. 122 i 29.6 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i la Llei 10/2014, del 26 de setembre, de consultes populars no referendàries i d'altres formes de participació ciutadana, que va obtenir el Dictamen favorable del Consell de Garanties Estatutàries.

El Govern de l'Estat va plantejar recurs davant del Tribunal Constitucional contra bona part de la Llei 10/2014 i el Decret, de 27 de setembre, de convocatòria de la consulta per demanar-ne la suspensió. La qual cosa, com s'ha exposat reiteradament, va ser acordada mitjançant providències de 29 de setembre de 2014 del TC.

Doncs bé, des del moment de la notificació de la suspensió es van aturar totes les actuacions administratives, i específicament les contractuals, que poguessin suposar desenvolupament de la consulta, en compliment de la provisió del TC, i, si bé és cert que es va portar a terme, amb posterioritat a la suspensió, la designació dels membres de la Comissió de Control per part del Parlament i el nomenament per part del president de la Generalitat, així com la constitució de la Comissió de Control i la designació dels membres de les Comissions de Seguiment, com posa de manifest la resolució impugnada: *“Ninguna constancia existe de que las comisiones creadas en los decretos antes referenciados interviniesen de alguna forma en el proceso participativo que se llevó a cabo posteriormente”*.

Com és àmpliament conegut, posteriorment, fidel al seu compromís polític, el Govern de la Generalitat va articular un procés participatiu que permetés que els ciutadans de Catalunya poguessin expressar-se sobre el seu futur, però de naturalesa i abast substancialment divers a la consulta inicialment plantejada, mantenint la data de convocatòria. Aquest procés participatiu, a diferència de la consulta, no utilitzava cap

cens electoral ni registre de població i comptava amb la participació fonamental d'un col·lectiu de voluntaris.

Doncs bé, atès que, com s'ha exposat, un dels requisits típics del delictes de desobediència és el de la negativa oberta, reiterada i contumaç als mandats de l'autoritat judicial, no és irrellevant la suspensió de la consulta i l'articulació d'un procés participatiu d'innegable transcendència política, però clarament diferenciat de la consulta inicialment plantejada. I, als efectes que ens ocupen, no s'han d'analitzar els fets posteriors al dia 4 de novembre, esbiaixadament, sense tenir en compte, ni valorar, la transcendència de l'actuació prèvia del Govern de la Generalitat, que acredita que no es van desobeir les providències del TC de 29 de setembre de 2014.

En definitiva, encara en el negat supòsit que l'efectiva votació dels ciutadans de Catalunya en el procés participatiu es pogués entendre com a indici d'una possible desobediència dels querellats a la providència de 4 de novembre, aquesta no tindria el caràcter de reiterada, contumaç, ni greu, atès el que s'ha exposat, per la qual cosa no es pot entendre que, ni tal sols en el present moment processal, els fets objecte de la querella són susceptibles de ser qualificats de delictius.

C.- Inexistència de requeriment previ

La constatació de l'absència d'un requeriment previ constitueix el fonament principal de la posició adoptada per la Junta de Fiscals de la Fiscalia Superior de Catalunya, de data 17 de novembre de 2014, que va descartar que les conductes desplegades per les autoritats i funcionaris de la Generalitat de Catalunya fossin, *prima facie*, constitutives d'un delictes de desobediència a l'autoritat judicial.

En aquest sentit, és procedent citar la jurisprudència invocada en el mateix acord de la Junta de Fiscals, segons la qual l'existència de l'esmentat requeriment previ constitueix un requisit *sine qua non* per a la tipicitat de la conducta. Així, la interlocutòria del Tribunal Suprem de 6 de maig de 2013 (recurs 20052/2012) va establir que no tot incompliment d'una resolució judicial integra el delictes de desobediència, sinó que requereix l'existència d'"*una orden expresa que sea desobedecida*" (amb cita de la STS 54/2008, de 8 d'abril) i una "*negativa franca, clara, patente, indudable, indisimulada, evidente o inequívoca*" (amb cita de la sentència anterior i de la núm. 263/2001, de 24 de febrer). En el mateix sentit, la interlocutòria de 14 de setembre de 2010 (recurs núm. 20407/2010) conclou que no es presenta el delictes de desobediència a l'autoritat judicial perquè "*no consta en las actuaciones que alguno de los querellados hubiera sido requerido al efecto de que cumplimentara la sentencia dictada por la Audiencia Nacional y que se negara a cumplirla. No figuran en las actuaciones, por lo tanto, los datos objetivos y subjetivos imprescindibles que permiten apreciar indicios del delito de desobediencia.*"

En el mateix sentit es pronuncien les interlocutòries del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia 5/2012, de 13 de gener i 102/2011, de 14 d'octubre, que exigeixen per a la concurrència d'aquest tipus l'existència d'un requeriment "*expreso, con el apercibimiento correspondiente*"; i el 51/2010, de 14 de juliol, que invoca les sentències del Tribunal Suprem del 20 de gener i 18 de febrer de 2010, per assenyalar que la comissió del delictes requereix l'existència d'una ordre amb caràcter "*expreso, terminante y claro y la manifiesta oposición al cumplimiento de su destinatario, tras ser formal y debidamente requerido para ello con el apercibimiento expreso correspondiente.*"

Tampoc no es pot obviar la referència al contingut de la Sentència núm. 54/2008, de 8 d'abril (recurs número 408/2007) dictada pel Tribunal Suprem en el denominat "cas Atutxa". Certament, l'esmentada resolució

va cassar la sentència absolutòria dictada pel Tribunal Superior de Justícia del País Basc en data 19 de desembre de 2006, i va considerar que es presentaven els elements del delictes de desobediència en la conducta dels membres de la Mesa del Parlament Basc que no van complir el requeriment realitzat per la Sala Especial del Tribunal Suprem perquè procedissin a la dissolució d'un grup parlamentari, dictant una segona sentència condemnatòria. Ara bé, en aquest supòsit, i a diferència del nostre cas, hi va haver fins a tres requeriments expressos dirigits a la Mesa del Parlament Basc perquè es procedís a la dissolució del grup parlamentari, havent-se formalitzat *“expreso apercibimiento tanto a esa Presidencia como a los miembros de la Mesa del Parlamento Vasco de procederse por el delito de desobediencia los mandatos judiciales si no se lleva a efecto la disolución acordada de dicho Grupo Parlamentario en el indicado Plazo”*. La sentència va destacar que *“no todo incumplimiento de una resolución judicial integra el delito de desobediencia. La responsabilidad penal sólo puede afirmarse, como es obvio, de aquella actitud renuente al acatamiento de la resolución judicial que, además, colma los elementos del tipo objetivo y subjetivo descrito en el art. 410.1 del CP.”*

Igualment, hem de portar a col·lació la recent interlocutòria núm. 37/2014, de 24 de març, dictada per la Secció Primera de la Sala a què ens dirigim (ponent Mª Eugenia Alegret Burgués), que va inadmetre a tràmit una querella formulada pel SINDICATO COLECTIVO DE FUNCIONARIOS PÚBLICOS MANOS LIMPIAS contra el Molt Honorable Senyor Artur Mas i Gabarró, president de la Generalitat de Catalunya, i assenyalava que: *“Como indica el Tribunal Supremo Sala 2^a (por todos ATS 6-5- 2013): La responsabilidad penal sólo puede afirmarse de aquella actitud renuente al acatamiento de la resolución judicial que, además, colma los elementos del tipo objetivo y subjetivo descritos en el art. 410.1 del CP (STS 54/2008, 8 de abril). También hemos puntualizado que este delito requiere la existencia de una orden expresa que sea desobedecida (STS 8/2010, 20 de enero) y que la palabra*

"abiertamente" ha de ser identificada con la negativa franca, clara, patente, indudable, indisimulada, evidente o inequívoca SSTS 54/2008, 8 de abril y 263/2001, 24 de febrero)" i destacava que en el supòsit analitzat no hi havia "requerimiento previo, directo e individualizado".

En definitiva, s'aprecia, novament, la inexistència d'un dels requisits exigibles per a l'estimació que els fets objecte de querella poden ser constitutius d'un delictes de desobediència de l'art. 410 CP.

TERCER.- INEXISTÈNCIA D'UN DRET INCONDICIONAT A L'OBERTURA I PLENA SUBSTANCIACIÓ DEL PROCÉS PENAL. L'OBJECTE DEL PROCEDIMENT ES CONTREU A QÜESTIONS DE NATURALESIA ESTRICAMENT POLÍTICA

I.- Existeix una reiterada i consolidada doctrina del Tribunal Constitucional en el sentit que el querellant no té un dret incondicionat a l'obertura i plena substanciació del procediment penal, sinó, únicament, a obtenir un pronunciament motivat respecte de les seves pretensions. És a dir, una resolució fundada en dret per la qual s'inadmet a tràmit la querella no vulnera cap dret de qui exerceix l'acció penal.

La sentència de data 14 de febrer 1989 del TC ja establia amb claredat que:

"el ius ut procedatur que corresponde a quien ejercita la acción penal mediante la querella, no supone constitucionalmente un derecho incondicionado a la plena sustanciación del proceso, sino que es compatible con un pronunciamiento motivado del órgano judicial en fase instructora que le ponga término anticipadamente, conforme a las previsiones de la propia Ley procesal penal (arts. 637.2 y 789.1) si en el ejercicio de la facultad de calificación

jurídica que le corresponde excluye que los hechos objeto de la causa tengan carácter de ilicitud penal (STC 148/1987).”

Aquesta doctrina ha estat recollida per la jurisprudència ordinària. Entre altres resolucions, la interlocutòria del Tribunal Suprem de data 16 de gener de 2006, recurs núm. 30/2005, per la qual s'inadmet a tràmit la querella interposada contra un aforat, argumenta que:

“Como es reiterada doctrina jurisprudencial, del Tribunal Constitucional y de esta Sala, el art. 24-2º en lo referente al derecho citado, no sólo protege a quienes son objeto de una acción penal, sino que también ampara a quienes acuden a los Tribunales en defensa de lo que creen sus derechos e intereses legítimos, pero en relación a estos últimos el derecho al acceso a la jurisdicción penal para instar la aplicación del ius puniendi, no puede ser confundido con el derecho material incondicionado a la apertura y plena sustanciación del proceso penal, sino sólo a un pronunciamiento motivado por el Juez o Tribunal en la fase instructora con expresión de las razones por las que se inadmite la tramitación.”

II.- Les mateixes interlocutòries impugnades recullen aquesta doctrina en el raonament jurídic segon, invocant les sentències citades núm. 36/89, de 14 de febrer, i núm. 191/89, de 16 de novembre, i les interlocutòries del Tribunal Constitucional 740/86, 64/87, 419/87 i 464/87, per fonamentar la inadmissió de la querella quant a la resta de delictes.

III.- En consideració al que s'ha exposat, s'ha de concloure que s'haurà d'inadmetre a tràmit la querella quan no es compleixin els requisits previstos en el nostre sistema processal-penal per a l'obertura del procés i, com també assenyalen les resolucions recorregudes, l'art. 313 de la Llei d'enjudiciament criminal estableix que la querella pot ser

inadmesa per raons de fons quan els fets relatats no constitueixin delictes, al contrari, davant d'un relat de fets que, si són certs, constituïrien delictes, el jutjat ha de procedir a l'admissió de la querella, llevat que es presentin raons que ho impedeixin.

Per tant, la decisió sobre l'admissió de la querella requerirà una valoració jurídica prèvia i, un cop realitzada, s'haurà de procedir a la inadmissió de la querella, si es conclou que l'atipicitat es desprèn naturalment del relat de fets formulat.

IV.- Aquestes consideracions que, insistim, ja es contenen en les interlocutòries per fonamentar la inadmissió a tràmit de les querelles en relació amb alguns dels delictes pels quals s'exerceix l'acció penal, són plenament traslladables al delictes de desobediència de l'art. 410.1 del Codi penal. Segons s'ha desenvolupat en els motius d'impugnació anteriors, l'atipicitat evident de les conductes descrites es desprèn dels mateixos relats de fets de les querelles.

V.- Les interlocutòries que s'impugnen mitjançant el present escrit, porten causa de les querelles presentades per un sindicat que defensa una ideologia molt determinada, un partit polític i la Fiscalia, després d'un insòlit esdevenir que ja ha estat comentat en pàgines anteriors. **En definitiva, el present procediment, tant pel seu objecte, com per la naturalesa i actuació dels querellants, té un biaix marcadament polític. I més enllà de les concretes tipificacions esgrimides, el que es pretén és la imputació dels legítims representants d'un Govern, per la seva actuació política vehiculada de manera democràtica, responsable, pacífica i respectuosa amb la legalitat. És obvi que això no pot ser objecte d'una instrucció penal.**

VI.- Però és que, a més, l'esmentada conclusió és concorde amb la voluntat del legislador. Hem de recordar que si bé les Corts espanyoles van aprovar la Llei orgànica 20/2003, de 23 de desembre, de reforma

del Codi penal, per la qual es tipificaven com a delictes la convocatòria o autorització de consultes populars per via de referèndum en els articles 506 bis, 521 bis i 576 bis, aquesta reforma, aprovada en un context de confrontació política per la proposta del denominat "Pla Ibarretxe", va tenir un breu recorregut, ja que aquestes conductes van ser despenalitzades expressament mitjançant l'aprovació de la Llei orgànica 2/2005, de 22 de juny, l'exposició de motius de la qual reproduïm a continuació, atès que és totalment traslladable al supòsit objecte d'anàlisi:

“Los artículos anteriores se refieren a conductas que no tienen la suficiente entidad como para merecer el reproche penal, y menos aún si la pena que se contempla es la prisión. El Derecho penal se rige por los principios de intervención mínima y proporcionalidad, según tiene señalado el Tribunal Constitucional, que ha reiterado que no se puede privar a una persona del derecho a la libertad sin que sea estrictamente imprescindible. En nuestro ordenamiento hay otras formas de control de la legalidad diferentes de la vía penal. Así, el ejercicio de las potestades de convocar o promover consultas por quien no las tiene legalmente atribuidas es perfectamente controlable por vías diferentes a la penal. (...) Las conductas que se contemplan en estos tipos penales no presentan las notas exigidas para proceder a su incriminación. La Constitución y el conjunto del ordenamiento jurídico ya cuentan con los instrumentos suficientes y adecuados para asegurar el respeto a la legalidad y a las instituciones democráticas y garantizar la convivencia pacífica de todos los ciudadanos.”

Posteriorment, davant de la voluntat de convocar un referèndum manifestada pel Parlament de Catalunya, el Grup Parlamentari d'UNIÓN, PROGRESO Y DEMOCRACIA —un dels ara querellants— va registrar en el Congrés, el mes d'octubre de 2012, la Proposició de llei orgànica 122/000078 "relativa a la reforma del Codi penal per recuperar

el delictes de convocatòria il·legal d'eleccions o de consultes populars per via de referèndum", que no va ser aprovada.

VII.- Així doncs, el legislador ja ha valorat l'oportunitat que el Codi penal i els tribunals de la jurisdicció penal abordin situacions i processos com el que s'està desenvolupant a Catalunya. I amb bon criteri, es va destipificar el denigrat delictes de convocatòria o autorització de consultes populars per via de referèndum. **Els processos polítics que es desenvolupen pacíficament i democràticament han de ser resolts en l'àmbit de la política, per mitjà del diàleg i la negociació i, si és necessari, per mitjà del debat, la mobilització i el referèndum de les urnes, però és evident que un procés penal no resulta adequat, legítim, ni molt menys convenient, per conduir un procés d'aquestes característiques, dimensions i conseqüències per a Catalunya i Espanya.**

VIII.- En definitiva, per les raons fins aquí desenvolupades és procedent inadmetre a tràmit íntegrament les querelles formulades pel MINISTERI FISCAL, el SINDICATO COLECTIVO DE FUNCIONARIOS PÚBLICOS MANOS LIMPIAS i UNIÓN, PROGRESO Y DEMOCRACIA.

En virtut d'això, a la SALA,

SOL·LICITO: Que admeti el present escrit, en la representació que exerceixo, i tingui per interposat **RECURS DE SÚPLICA** contra les interlocutòries de 8 de gener de 2015, per les quals s'admetien parcialment a tràmit diferents querelles i les seves ampliacions presentades pel Ministeri Fiscal, el SINDICATO COLECTIVO DE FUNCIONARIOS PÚBLICOS MANOS LIMPIAS i UNIÓN, PROGRESO Y DEMOCRACIA en relació amb la presumpta comissió d'un delictes de desobediència i altres vinculats a la celebració del procés participatiu que va tenir lloc el 9 de novembre de 2014, pel presumpte incompliment

de la providència del Tribunal Constitucional de 4 de novembre del mateix any, i se'n resolva l'acumulació al present procediment, i, un cop efectuats els tràmits pertinents previs, l'estimi i acordi la inadmissió total de les querelles presentades.

Barcelona, 14 de gener de 2015

Signat:

RAFAEL ENTRENA FABRE

Col. núm. 16.030